

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce:

Ing. P. K.

bytem P.

zastoupený advokátkou JUDr. Marií Škardovou
se sídlem Praha 4, U Háje 1550/11

proti

žalovanému:

Státní tajemník v Ministerstvu práce a sociálních věcí

se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/23683-332/2 a ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/23683-332/2, a ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 19 068 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobce JUDr. Marie Škardové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, včetně předcházejících prvostupňových rozhodnutí.
2. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/23683-332/2, žalovaný ve spojeném řízení zamítl jednak odvolání žalobce proti rozhodnutí generální ředitelky Úřadu práce České republiky (dále jen „generální ředitelka“) o zařazení žalobce mimo výkon služby ze dne 2. 1. 2018, č. j. UPCR-2017/113990-78099815, a dále proti rozhodnutí generální ředitelky o odvolání žalobce ze služebního místa představeného ze dne 24. 1. 2018, č. j. UPCR-2018/10821-78099815, a tato rozhodnutí potvrdil.
3. Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí generální ředitelky o převedení žalobce na jiné služební místo ze dne 1. 2. 2018, č. j. UPCR-2018/10848-78099815. Konkrétně byl žalobce převeden na služební místo referenta majetkové správy v oddělení správy majetku a investic odboru kancelář generální ředitelky.

II. Obsah žaloby

4. V podané žalobě žalobce namítal, že na rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1, je uvedeno neexistující bydliště žalobce a dále poukazoval na nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení.
5. Dále uvedl, že ve svých odvoláních namítal, že tvrzení generální ředitelky, podle kterého pro žalobce není žádné vhodné místo, je účelové a neodpovídá skutečnosti. Tvrdil, že ke dni 2. 1. 2018 bylo v podřízenosti generální ředitelky volné služební místo vedoucího oddělení správy majetku a investic generálního ředitelství Úřadu práce České republiky, přičemž se jednalo o místo z příslušného oboru služeb dle § 70 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, (dále jen „zákon o státní službě“). Žalobce ke dni 2. 1. 2018 splňoval veškeré předpoklady pro výkon tohoto služebního místa. Odvolání žalobce byla zamítnuta s tím, že generální ředitelkou bylo rozhodnuto o vypsání výběrového řízení na volné místo představeného, a to z důvodu zachování rovných podmínek pro případné žadatele o služební místo představeného, neboť v době vydání rozhodnutí generální ředitelky existovalo několik odvolaných zaměstnanců ze služebního místa představeného, kteří byli ve srovnatelném postavení uchazečů o uvedené služební místo jako žalobce a potenciálně byli vhodnými kandidáty, proto generální ředitelka upřednostnila variantu výběrového řízení. Namítal, že o jaké další možné kandidáty na uvedené služební místo se jedná, již byli odvoláni ze služebního místa představeného, není zřejmé. Dle žalobce bylo předmětné místo představeného blokováno pro Ing. M. H.
6. Namítal, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s § 24 odst. 5 zákona o státní službě a s mnoha články (zejména čl. 39 odst. 2, čl. 53 až čl. 55) Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru ze dne 7. 3. 2016 (dále jen Metodický pokyn). Tvrdil, že v jeho případě nebylo zohledněno, že volné služební místo představeného je rozsahem činnosti nejblíží zrušenému místu představeného, na kterém byl žalobce zařazen, dále nebylo přihlédnuto k jeho dosavadní praxi a zkušenostem potřebným k výkonu práce představeného, které získal výkonem dosavadní odborné praxe, jež spolu s teoretickými znalostmi nabytými vzděláním tvoří jeho kvalifikaci, kterou může v plném rozsahu využít na volném

služebním místě představeného. Takto nabytou kvalifikaci však nevyužije a neuplatní na služebním místě referenta, na které byl převeden.

7. Dále namítal, že při rozhodování generální ředitelky dochází k libovůli, neboť existuje paralela s obdobným případem bývalé ředitelky Odboru správy majetku, provozu a investic PhDr. J. J., která byla rozhodnutím generální ředitelky zařazena mimo výkon služby, ač bylo volné služební místo referenta majetkové správy ve stejném oboru služby. Jedná se o stejné služební místo referenta majetkové správy, na které byl převeden žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. K rozhodnutí ze dne 20. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/23683-332/2, uvedl, že ke dni 1. 1. 2018 nabyla účinnosti systematizace, která byla schválena usnesením vlády č. 737/2017 ze dne 23. 10. 2017, a v jejímž souladu bylo k tomuto datu zrušeno služební místo představeného – ředitele odboru správy majetku, provozu a investice generálního ředitelství Úřadu práce ČR, které žalobce do té doby zastával. K zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby dle § 62 zákona o státní službě ke dni 1. 1. 2018 generální ředitelka uvedla, že žalobce byl seznámen s podklady pro vydání tohoto rozhodnutí, přičemž součástí těchto podkladů byl též seznam vhodných služebních míst, odpovídajících kritériem vhodnosti služebního místa dle čl. 55 Metodického pokynu. Dle uvedených kritérií se z pohledu generální ředitelky jevila jako vhodná 2 služební místa, a to vedoucí oddělení správy majetku a investic a služební místo odborný rada – referent majetkové správy. Z rozhodnutí generální ředitelky mělo být na nově vzniklé služební místo vedoucího oddělení správy majetku a investic vypsáno výběrové řízení, a to z důvodu zachování rovných podmínek pro případné žadatele o služební místo představeného, jelikož ke dni vydání rozhodnutí generální ředitelky existovalo několik státních zaměstnanců, odvolaných ze služebního místa představeného, a bylo tedy třeba též potenciálně zvážit i tyto státní zaměstnance jako vhodné pro převedení na totožné služební místo. S tímto názorem se ztotožnil jak žalovaný, tak náměstek ministra vnitra pro státní službu ve své rozhodovací činnosti u obdobných případů.
10. K rozhodnutí ze dne ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1, sdělil, že přestože převedení státních zaměstnanců zařazených mimo výkon služby na volné služební místo má obecně přednost před vyhlášením výběrového řízení, v praxi může nastat situace, kdy tento závěr bezpodmínečně platit nemusí. Pakliže generální ředitelka disponovala služebním místem, na které bylo potenciálně několik vhodných kandidátů z řad státních zaměstnanců zařazených mimo výkon služby, může služební funkcionář upřednostnit variantu obsazení volného služebního místa prostřednictvím výběrového řízení tak, aby byl zachován princip rovného přístupu všech uchazečů o toto služební místo.
11. Dle žalovaného realizaci výběrového řízení nebránila skutečnost, že žalobce projevil zájem o předmětné místo představeného. Z dikce zákona o státní službě nelze dovodit, že služební orgán musí hledat takové služební místo, které je pro daného státního zaměstnance nejvhodnější z jeho subjektivního pohledu, jelikož při tomto vyhodnocení vhodnosti služební orgán zvažuje nejen kritéria vhodnosti z hlediska státního zaměstnance, ale též zejména služebního úřadu na řádném plnění jeho úkolů. Absence nároku na zařazení nebo jmenování na konkrétní služební místo explicitně vyplývá z § 23 odst. 2 zákona o státní službě, a dle žalovaného nelze ani dovozovat, že by takový nárok existoval v rámci rozhodování o převedení žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

12. K tvrzení, že generální ředitelka nepostupuje v obdobných případech konzistentně, uvedl, že v případě PhDr. J. se skutkově jednalo o jinou situaci. PhDr. J. se řádně přihlásila do výběrového řízení. Jelikož byl u výběrového řízení vybrán jiný uchazeč a PhDr. J. svoji dosavadní pozici neobhájila a nebylo jiné volné vhodné služební místo, služební orgán neměl jinou právní možnost, než neúspěšného kandidáta zařadit mimo výkon služby.
13. V replice ze dne 22. 8. 2018, žalobce namítal, že nikde ve svých podáních neuvedl pojem „vhodnější“ služební místo. Žalobce vycházel z dikce zákona o státní službě a Metodického pokynu a uvedl, proč je pro něj volné předmětné místo představeného vhodné a rozsahem nejbližší s místem představeného, které doposud zastával a proč pro něj není vhodné místo, na které byl převeden.
14. K tvrzení, podle kterého může služební orgán upřednostnit variantu obsazení volného služebního místa prostřednictvím výběrového řízení, namítal, že právní úprava obsažená v zákoně o státní službě týkající se zařazení představeného na volné služební místo v příslušném oboru v případě zrušení jeho služebního místa z důvodu systematizace je obligatorní a nedává služebnímu orgánu možnost volného uvážení, zda upřednostní výběrové řízení (viz § 24 odst. 5 zákona o státní službě). Tento postup nelze dovodit ani z Metodického pokynu.
15. Dále žalobce uvedl seznam představených generálního ředitelství Úřadu práce ČR, kteří byli dotčení systematizací s tím, že žádný z uvedených nebyl vhodný kandidát na předmětné místo představeného.
16. K zařazení PhDr. J. J. mimo výkon služby poukázal na to, že ke dni 12. 4. 2016 bylo na generálním ředitelství volné služební místo referenta majetkové správy, ze kterého byl žalobce převeden na místo představeného, a tedy vhodné služební místo pro jmenovanou na generálním ředitelství bylo.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl o věci bez nařízeného jednání, neboť v projednávaném případě shledal vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., umožňujícím mu zrušit napadené rozhodnutí bez jednání.
19. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 51 odst. 1 zákona o státní službě na obsazení volného služebního místa představeného se koná výběrové řízení, není-li dále stanoveno jinak.
 - Podle § 51 odst. 2 zákona o státní službě výběrové řízení na služební místo představeného vyhlašuje ten, kdo jej na dané služební místo jmenuje. Na výběrové řízení se přiměřeně použije § 24 až 27 a § 28 odst. 2 až 4.
 - Podle § 24 odst. 5 zákona o státní službě výběrové řízení podle odstavce 1 se nekoná, postupuje-li se podle § 47, § 49 odst. 2, § 61, 67 nebo 70. Výběrové řízení se dále nekoná, jedná-li se o zařazení státního zaměstnance na služební místo uvolněné v souvislosti s vysláním k výkonu služby v zahraničí; to neplatí, jde-li o služební místo

představeného. Výběrové řízení se též nekoná, obsazuje-li se volné služební místo postupem podle jiného zákona.

- Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.
- Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.

20. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

21. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda § 51 odst. 2 ve spojení s § 24 odst. 5 a § 61 odst. 1 písm. b) a c) zákona o státní službě opravňoval generální ředitelku v projednávaném případě k vyhlášení výběrového řízení na místo představeného – vedoucího oddělení správy majetku a investic, či nikoliv. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce splňoval podmínky na uvedenou pozici.
22. Dle § 51 odst. 1 zákona o státní službě se na obsazení volného služebního místa představeného koná výběrové řízení, není-li stanoveno jinak. Dle § 51 odst. 2 věty druhé zákona o státní službě se na výběrové řízení přiměřeně použije mj. § 24 tohoto zákona. Dle § 24 odst. 5 zákona o státní službě se výběrové řízení nekoná, postupuje-li se mj. podle § 61 tohoto zákona. Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného. Ustanovení § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě umožňuje převést státního zaměstnance na jiné místo v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu systemizace.
23. Z výše uvedených ustanovení zákona o státní službě vyplývá, že tento zákon výslovně stanoví, že se výběrové řízení nekoná za podmínky, že služební místo stávajícího zaměstnance bylo zrušeno z důvodu systemizace, případně z důvodu odvolání ze služebního místa představeného. V tomto případě tak § 24 odst. 5 zákon o státní službě v zásadě nedává služebnímu orgánu možnost úvahy, zda konat nebo nekonat výběrové řízení na obsazení služebního místa. Takový závěr však nelze s ohledem na zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace učinit bezvýhradně.
24. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že aby úvaha správních orgánů obstála z hlediska soudního přezkumu, a tedy aby soud aproboval postup generální ředitelky, která vyhlásila na místo představeného výběrové řízení, musely by existovat objektivní skutečnosti, které za účelem zachování zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace ve své podstatě donutily generální ředitelku vypsát výběrové řízení. Tyto objektivní skutečnosti pak musí být obsahem spisového materiálu. Závěr o nezbytnosti konání výběrového řízení na předmětné služební místo vedoucího oddělení by se měl opírat zejména o čtyři skutečnosti, a to (1) existuje více státních zaměstnanců totožného služebního úřadu, kteří byli dotčeni předmětnou systemizací, (2) tito státní zaměstnanci splňují všechny podmínky stanovené pro předmětné služební místo představeného – vedoucího oddělení správy majetku a investic, (3) pro všechny tyto zaměstnance je předmětné služební místo vhodné a žádnému zaměstnanci nic nebrání, aby byl na toto služební místo převeden, a konečně (4) uvedení zaměstnanci prokazatelně projeví o předmětné služební místo zájem. Zároveň tyto podklady jednoznačně musejí z časového

hlediska předcházet rozhodnutí o vyhlášení výběrového řízení. Za splnění těchto podmínek má soud za to, že pro obsazení předmětného služebního místa transparentním a nediskriminačním postupem je nezbytné, aby bylo konáno výběrové řízení.

25. V projednávaném případě obsah správního spisu předloženého žalovaným tvoří „*Protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí*“ ze dne 27. 12. 2017, č. j. UPCR-2017/116717-78099815, jehož součástí je „*Přehled aktuálních volných služebních míst generálního ředitelství Úřadu práce ČR k 27. 12. 2017*“. Z tohoto přehledu mj. vyplývá, že ke dni 27. 12. 2017 bylo volné služební místo vedoucího oddělení správy majetku a investic. K tomuto místu bylo žalobci pouze sděleno, že bude obsazeno podle zákona o státní službě výběrovým řízením. Obdobné sdělení se žalobci dostalo i v rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby a v „*Protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí*“ ze dne 29. 1. 2018, č. j. UPCR-2018/10596-78099815-78099815. Ve vyjádření ze dne 26. 2. 2018, č. j. UPCR-2018/15835-20000601/1, kterým bylo žalovanému předloženo odvolání žalobce proti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo, generální ředitelka uvedla, že z jejího rozhodnutí bude služební místo představeného obsazeno výběrovým řízením. Uvedené rozhodnutí bylo odůvodněno nutností zachování rovných podmínek pro případné žadatele o služební místo představeného. Zároveň generální ředitelka uvedla, že systemizací byl zrušen odbor správy majetku, provozu a investic, který měl 2 oddělení. Služební místa představených těchto oddělení byla systemizací zrušena, přičemž jedno místo představeného podřízeného oddělení nebylo obsazeno. Druhý představený (vedoucí oddělení správy majetku a provozu) byl převeden na služební místo odborný rada – referent majetkové správy. Dle generální ředitelky nelze předjímat, zda se tento zaměstnanec do výběrového řízení přihlásí, nelze mu ale ani právo přihlásit se do výběrového řízení odepírat. V uvedeném vyjádření generální ředitelka rovněž konstatovala, že žalobce by bylo možno vyhodnotit jako vhodného na služební místo vedoucího oddělení správy majetku a investic. Správní spis dále obsahuje vyjádření k žalobě žalobce ze dne 6. 8. 2018, č. j. UPCR-2018/68199-20000602, ve kterém je konstatováno, že v rámci výběrového řízení na služební místo vedoucího oddělení správy majetku a investic, které bylo vyhlášeno dne 9. 2. 2018, nebyla do uplynutí lhůty pro podání žádostí doručena žádná žádost, proto bylo výběrové řízení zrušeno. Do výběrového řízení vyhlášeného dne 28. 3. 2018 se přihlásil pouze jeden uchazeč, který uspěl a na tuto pozici byl jmenován. Dále je zde uvedeno, že 1. 1. 2018 byla na generálním ředitelství zrušena 3 služební místa představených, a to konkrétně ředitel odboru správy majetku, provozu a investic, vedoucí oddělení správy majetku a provozu a vedoucí oddělení bezpečnostního a analytického. Ti mohli být možnými kandidáty na pozici vedoucího oddělení správy majetku a investic. Obsahem správního spisu předloženého žalovaným pak je i služební hodnocení představeného, týkající se žalobce za rok 2016, které bylo vyhotoveno dne 31. 3. 2017 a podle kterého žalobce dosáhl vynikajícího výsledku. Uvedené hodnocení provedla generální ředitelka.
26. Z výše uvedeného vyplývá, že obsahem správního spisu předloženého žalovaným jsou rozporné informace o možných kandidátech na místo předmětného vedoucího. Zatímco ve vyjádření ze dne 26. 2. 2018, č. j. UPCR-2018/15835-20000601/1, je poukazováno na dva zaměstnance, kteří by se mohli o toto místo ucházet. Vyjádření ze dne 6. 8. 2018, č. j. UPCR-2018/68199-20000602, uvádí 3 možné kandidáty. Především však obsahem správního spisu nejsou žádné bližší informace k možným kandidátům na předmětné místo vedoucího. Nelze tak posoudit, zda tito státní zaměstnanci splňovali požadavky, které byly vyžadovány na pozici vedoucího odboru správy majetku a investic a zda jsou tito

zaměstnanci na uvedené místo vhodní, případně jim v převedení na toto místo nebrání nějaké překážky. Stejně tak obsahem spisového materiálu nejsou stanoviska zaměstnanců dotčených systemizací, zda mají o předmětné místo představeného zájem. Za situace, kdy obsahem správního spisu předloženého žalovaným nejsou objektivní podklady, ze kterých by bylo možno učinit jednoznačný závěr o nezbytnosti konání výběrového řízení, soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v předloženém správním spisu.

27. Toliko na okraj soud uvádí, že konstatování generální ředitelky, podle kterého mělo být na nově vzniklé místo vedoucího oddělení správy majetku a investic vypsáno výběrové řízení z důvodu zachování rovných podmínek pro případné žadatele, jelikož existovalo několik zaměstnanců, odvolaných ze služebních míst představených, a bylo tedy třeba potenciálně zvážit i tyto státní zaměstnance jako vhodné pro převedení na totožné místo, vyznívá na prázdno, za situace, kdy se v prvním případě do výběrového řízení nikdo nepřihlásil a v druhém případě pak byla obdržena pouze jedna žádost. Žalobce pak deklaroval zájem o toto místo již v podání ze dne 1. 2. 2018, tj. před vypsáním prvního výběrového řízení. Logikou vyjádření generální ředitelky by pak muselo být nutně vypsáno i výběrové řízení na pozici, na kterou byl žalobce převeden. Nelze pak odhlédnout ani od skutečnosti, že systemizací vzniklo služební místo, které po obsahové stránce bylo zcela obdobné zrušenému služebnímu místu žalobce a dále, že dle služebního hodnocení, které bylo provedeno samotnou generální ředitelkou, žalobce dosahoval v roce 2016 vynikajících výsledků.
28. Soud přisvědčil tvrzení žalobce, že v daném případě nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1. Žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 13. 2. 2018. O podaném odvolání bylo rozhodnuto až dne 2. 5. 2018, tj. po uplynutí více jak 2,5 měsíce. Nicméně lhůta k vydání rozhodnutí, upravená v § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, je lhůtou pořádkovou, která je stanovena za účelem efektivy řízení. Překročení této lhůty není samo o sobě způsobilé vyvolat nezákonnost vydaného rozhodnutí nebo procesního postupu. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41. S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitku žalobce důvodnou.
29. Uvedení nesprávného bydliště v záhlaví rozhodnutí ze dne 2. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/44025-332/1, pak soud považuje za zřejmou nesprávnost, která však sama o sobě nezpůsobila nezákonnost tohoto rozhodnutí. Pro posouzení věci soud považoval za rozhodné, že v úvodu rozhodnutí je již poukazováno na správnou adresu místa bydliště žalobce. Stejně tak toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno na adresu jeho bydliště, přičemž převzetí zásilky obsahující rozhodnutí žalobce stvrdil svým podpisem.
30. Námitku libovůle při rozhodování generální ředitelky neshledal soud oprávněnou. Je tomu tak proto, že každý případ převedení zaměstnance vykonávající státní službu je nutno posuzovat přísně individuálně. Služební místo vhodné pro jednoho zaměstnance nemusí být vhodné pro jiného zaměstnance, byť by se nacházeli na obdobných pozicích, a to vzhledem k individuálním potřebám, vzdělání, zkušenostem, osobnostním předpokladům a zdravotnímu stavu každého zaměstnance. Právě rozdílnost v subjektivních potřebách a dispozicích jednotlivých zaměstnanců neumožňuje bez dalšího srovnávat situace jednotlivých státních zaměstnanců.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Protože soud shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu, zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
32. V dalším řízení bude na žalovaném, aby doplnil spisový materiál tak, aby z něho jednoznačně vyplývala nezbytnost konání výběrového řízení.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 6 000 Kč (dvě napadená rozhodnutí) a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 5 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 12 odst. 3 (z důvodu spojení věcí činí tarifní hodnota 100 000 Kč), § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. Vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 2 268 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 19 068 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Marie Škardové. Pro úplnost soud uvádí, že nepřiznal žalobci náhradu nákladů za repliku ze dne 22. 8. 2018, neboť soud žalobce k podání repliky nevyzýval a navíc v replice žalobce toliko rozvíjí tvrzení uvedená již v podané žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. června 2021

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.